

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. Š. B.**, bývajúceho v B., proti žalovanému **VOLKSWAGEN Finančné služby Slovensko, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Vajnorská 98, **o zaplataenie 3 300 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 17 C 130/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. októbra 2011 sp.zn. 15 Co 246/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave (odvolací súd) rozsudkom z 12. októbra 2011 sp.zn. 15 Co 246/2011 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III (súd prvého stupňa) zo 7. apríla 2011 č.k. 17 C 130/2010-59, ktorým bola zamietnutá žaloba o splnenie povinnosti žalovaným zaplatiť žalobcovi 3 300 € z titulu zľavy z dojednanej kúpnej ceny osobného motorového vozidla a žalovanému nebola priznaná náhrad trov konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením odvolaním žalobcu napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti jeho dôvodov uviedol aj ďalšie dôvody.

Proti rozsudku odvolacieho súdu žalobca podal dovolanie. Prípustnosť svojho mimoriadneho opravného prostriedku odôvodnil takto: „Pretože rozsudkom odvolacieho súdu bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, je dovolanie prípustné podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pretože rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho názoru.“ Podľa žalobcu bola jeho žaloba zamietnutá „neobjektívne ... napriek uvedeným faktom a podkladom doručeným súdu...“ Argumentácie súdov

ustanovením § 501 Občianskeho zákonníka nebola správna, pretože jeho aplikácia v danej veci bola v rozpore so zásadami ochrany spotrebiteľa v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Súdom vytykal nimi prijaté skutkové a právne závery a tiež, že „v zmysle § 504 OZ neboli akceptované okolnosti a závažnosť ďalších ‚dôkazných‘ prostriedkov v zmysle § 120 ods. 1, § 125 O.s.p. s ohľadom na závažné svedecké výpovede k zmluvnému vzťahu a spornému reklamačnému konaniu a jeho vybavovania zo strany zavádzajúceho odporcu, pre ktorého je klamstvá a zavádzanie pracovnou metódou.“ Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom. Dospel pritom k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie (iba) odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. O.s.p. (I. ÚS 4/2011).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 238 O.s.p. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolaním žalobcu napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Pokiaľ dovolateľ prípustnosť svojho opravného prostriedku vyvodzuje z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., robí tak nenáležite, pretože predmetné ustanovenie upravuje skutočnosť (nesprávne právne posúdenie veci), ktorou možno, okrem iných skutočností, dovolanie odôvodniť, nie predpoklady prípustnosti dovolania. Právne posúdenie (činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu) je síce podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. relevantný dovolací dôvod, ktorý ale možno úspešne uplatniť len v prípade, že dovolanie je prípustné; samo nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, sp.zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp.zn. 4 Cdo 68/2011, sp.zn. 5 Cdo 44/2011 a sp. zn. 6 Cdo 41/2011).

Ak súdne konanie trpí niektorou z vád vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska

§ 238 O.s.p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania žalobcu v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Z obsahu spisu nevyplýva, že by sa sudy dopustili porušenia procesných ustanovení majúcich za následok existenciu niektorej z vyššie uvedených väd. Ich existenciu naostatok výslovne netvrdí ani žalobca vo svojom dovolaní. Pokiaľ súdom vytyka, že „v zmysle § 504 OZ neboli akceptované okolnosti a závažnosť ďalších ‚dôkazných‘ prostriedkov v zmysle § 120 ods. 1, § 125 O.s.p. s ohľadom na závažné svedecké výpovede k zmluvnému vzťahu a spornému reklamačnému konaniu a jeho vybavovania zo strany zavádzajúceho odporcu, pre ktorého je klamstvá a zavádzanie pracovnou metódou“, treba uviesť, že pod spravodlivým súdnym procesom sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby sudy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky

pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.; v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999 uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní nevyšli najavo vady konania súdov nižších stupňov podľa § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. septembra 2012

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Mgr. Patrícia Špacírová